

SPOLEČNÉ CHROMOZOMY



J I Ř Í W I T T E K

BROKILON



Jiří Wittek

SPOLEČNÉ CHROMOZOMY

Copyright © 2017 by Jiří Wittek

Cover © 2017 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-330-0 (pdf)

Jiří Wittek

Společné chromozomy



Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Solomon byl bezdomovec. Nebyl na to hrdý, asi jako žádný jeho spolubydlící, ale neměl na vybranou. Dřív si žil jako v bavlnce. Nebyl ovšem žádný hamoun a s penězi nakládal obezřetně. Jezdil ve starším Vauxhallu Meriva a nic ho nepřesvědčilo, že by potřeboval nové auto.

Nikdy nepropadl mánii, že když máte řůru peněz, musíte je utrácet. Místo toho se věnoval pořádání firemních večírků pro řadové dělníky, častým večerím a odpoledním drinkům se zákazníky a v neposlední řadě i dobročinným akcím pro charitu. Ze svého hříšného platu osm a půl tisíce liber posílal třetinu na výzkum v nemocnici Harvester Main, další třetinu na účet vždy jiné charitativní organizace a z poslední třetiny živil svou rodinu.

Jeho manželka Annie nikdy nepracovala – nemusela, protože její manžel se dostal do řídicích pozic jako mladík, a i přes těžkou cestu na vrchol a dlouhé hodiny trávené v práci si poříдили tři děti: jednu holku a dva kluky. Dobročinnost byla Solomonovi vyčítána už od začátku jejich manželství, ale on se nenechal odradit.

Nikdy nechtěl dopustit, aby jeho děti utrácely peníze, aniž by si uvědomovaly pravou hodnotu koupené věci. *No jo, táta nám koupí nový.* Potomci si naštěstí na život bez luxusu bez potíží zvykli. Nepotřebovali značkové oblečení, telefony za tisíce liber ani každý rok nové auto. Vystačili si s už tak vysokým rozpočtem na blahobyt střední vrstvy.

Solomonovi se však jeho dobrosrdečnost vymstila. Věnoval se více své práci a zálibě v konání dobra a zapomněl se věnovat manželce. Děti už byly dávno z domu, synové šťastně ženatí, dcera provdaná za italského fotbalistu.

Annie se snažila upoutat pozornost svého manžela, jak to šlo. Rozpálit padesátiletého chlapa by neměl být problém, protože se o sebe vždycky starala a připadala si sexy. Byla vysoká a štíhlá. Prsa byla její předností, a přestože měla jen košíčky velikosti B, nevypadala, že už je to třicet let, co se vyvinula do plné velikosti. V pětáctýřiceti letech už měla vrásky kolem očí, ale na první pohled to byl jediný nedostatek, jímž se čas podepsal na jejím těle.

Jenže Solomon nejevil zájem o nic jiného než o svůj profesní život. Ten osobní upadal na úplné dno.

A pak Annie potkala Joshe. Jednou projížděla s vozíkem mezi regály v supermarketu a nevšimla si vysokého plešatého muže před sebou. Vrazila do něj takovou silou, že ho povalila na zem. Jak tam tak ležel, jak široký, tak dlouhý, hned pro něj ucítila slabost. Když k ní otočil hlavu a rozchechtal se, nemohla nepodlehnout.

Slovo dalo slovo, jedna schůzka následovala druhou, a tak začala aférka s Joshem. Půl roku nato se od Solomona odstěhovala. Solomon se decentně řečeno zhroutil. Na pozici výkonného ředitele musíte být v dobrém psychickém stavu, a tak ho představenstvo požádalo, aby z firmy odešel. *Prý pro jeho vlastní dobro.* Dostal štědré odstupné, které z poloviny musel dát Annie.

Domluvili se na splátkovém kalendáři, ale stejně musel prodat dům i auto, aby se nedostal do ještě větších problémů.

Nastěhoval se do podnájmu. Čekal, že mu z těžké situace pomůžou jeho děti a přijedou ho aspoň navštívit. Na dveře bytu nikdo nikdy nezaklepal. Dostal jen dopis od maličké Moniky, své jediné dcery.

Psala za všechny sourozence, jeho děti. Vyčetla mu spoustu věcí, hlavně zanedbání jejich matinky. O odměřenosti vůči rodině ani nemluvě. Všichni ho proklínali za jeho dobrotu a laskavost, která směřovala jiným směrem, než měla. Monika ukončila dopis tím, že už ho nikdy nikdo nechce vidět.

Navíc se všichni zbláznili, pomyslel si Solomon při čtení dopisu.

To jeho psychiku podrylo ještě víc.

Zamyslel se nad sebou. Hned několikrát a hlavně nad sklenkou, respektive sklenkami whisky, a tak brzy neměl ani na nájem. Po dvou nezaplacených měsících přišel po jednom tahu domů a před dveřmi bytu našel naházené osobní věci, které mu ještě zbyly. Oblečení, drogerie, pár bot a malá černobílá televize, všechno na jedné hromadě. Domáci buď nebyla doma, nebo tvrdě spala, ale na Solomonovo hlasité bouchání, řvaní a urážlivé nadávky by stejně nedokázala adekvátně zareagovat.

Snad by mi mohl pomoci někdo známý, říkal si. Snažil se obvolat kamarády a kolegy z práce, jenže mobil už byl zablokovaný. Měsíce neplatil paušál. Neměl z čeho. Obsah peněženky se mu tenčil. Bankovní kartu už dávno v záchvatu vzteku rozlámal. Mobil mu posloužil aspoň jako adresář, za zbylé mince podle něj z telefonní budky vytáčet čísla známých.

Představoval se jako Solomon Heggins, na což byl hrdý – jeho jméno něco znamenalo. Zmizel ale z prestižní kasty z důvodu, který se neodpouští. Solomon Heggins byl kdysi *někdo*.

Ted' byl *nikdo*. A když jste někdo a udržujete styky s někým, kdo je nikdo, začnou si ostatní myslet, že jste taky nikdo.

A tak si Solomon začal zoufat. Sebral svoje dvě tašky a batoh a vydal se hledat azyl a střechu nad hlavou.

Jenže kam měl jít? Ještě když byl ženatý, býval v azylových domech jako doma, jenže z pozice kravaťáka, který ústavům dává své peníze, z nichž oni nakrmí bezdomovce. Ted' se stal jedním z nich. V azylových domech by se připojil ke známým, zarostlým a zanedbaným tvářím, které vídal několikrát do roka. Určitě by ho poznali.

Měl svoji hrdost a ta se polyká těžko, jako obří pilulka. Do azylových domů tedy nemohl. Mohl zkusit církev, ale Solomon nebyl nikdy věřící, a tak i tuto možnost zavrhl.

První večer, tak jako všechny ostatní, strávil venku pod širým nebem. Nasoukal na sebe další dvě vrstvy oblečení, protože přituhovalo a teplota se pohybovala kolem šesti stupňů Celsia. Tu a tam unikající teplo z větráků z podzemních kuchyní už zneužívalo několik jiných. Ztrácel naději, že si najde rozumné místo, kde by nemusela být taková zima.

Celý zoufalý se uchýlil do tmavé uličky, ve které viděl poházené kartony. Zjistil, že do míst, kde si chtěl postavit nové obydlí, proudí teplý vzduch nasycený vůní kari. Solomon věděl, že to není žádná výhra, ale nebyl si jistý, jestli ještě dnes večer dokáže sehnat lepší místo než tohle. Nasoukal se za kontejnery, které tu stály, na vlhkou zem si naskládal kartony, a ustlal si ze zbytku oblečení, které měl s sebou. Batoh si dal pod hlavu a přikryl se zimní bundou, která ho alespoň trochu zahřála.

Propukl v šílený pláč, který nedokázal zastavit. Zoufal si nad sebou samým, nad situací, do které se nečekaně dostal, i nad dopisem, který mu poslala dcera. Jenže už mu nikdo nepomůže.

Tak teď asi budu muset žebrať, pomyslel si Solomon mezi stým padesátým prvním a stým padesátým druhým vzlykem.

Špatně se mu leželo, všechno bylo tak tvrdé... Pláč ho snad unaví a bude se moci trochu vyspat. Ráno je moudřejší večera. Zítra se rozhodne, co bude dělat, a vymyslí nějaký rozumný plán. Nemůže to tak nechat. *Nemůžu být bezdomovcem po zbytek života, to je blbost*, řekl si.

A tak když se ráno probudil, začal přemýšlet. V peněžence mu zbývalo necelých deset liber. Za to si moc nekoupí, ale když bude myslet ekonomicky, snad by s tím pár dnů vydržel.

V poledne se posadil na kraj chodníku před vchod do vysoké bytovky, kterou obklopovaly různé obchody, hospody a putyky. Probudil se před svítáním a celé dopoledne chodil sem a tam, bez cíle. Nohy ho bolely jako ještě nikdy, tak si dal pauzu. Musel znovu usnout, protože když otevřel oči a zvedl hlavu, ležel před ním klobouk. Byl to jeho klobouk, který měl obvykle naražený na hlavě. Musel mu spadnout, když spal. Byl otočený střechou k zemi a v béžové podšívce se lesklo několik mincí. Sáhl do klobouku a napočítal tři libry a padesát sedm pencí. Mrknul na levné hodinky na své levačce. Spal necelé dvě hodiny.

Vymyslel si systém. Na žebrání se nikdy dát nechtěl, myslel si, že dokáže přežít i bez něj. Že se obejde bez těch klasických bezdomoveckých vychytávek, ale něco na nich bylo. Bez škemrání, jen s obráceným kloboukem před sebou, si dokáže vydělat alespoň něco málo na přežití.

Po měsíci si zvykl na určitý režim. Bydlel pořád ve stejné uličce s vůní kari. Zaměstnanci nad ránem vždy vyhazovali prošlé potraviny z minulého dne, pečivo, kusy grilovaných kuřat, zeleninu, kterou se předešlý večer nepodařilo prodat ani za třetinovou cenu. Dalo se tam najít, co hrdlo ráčí. Dopoledne si šel sednout na rušnou Relinton Street, kde, pokud měl štěstí, dokázal získat až pět liber za hodinu.

Odpoledne změnil místo a posadil se na kraj chodníku

vedle stánku s hot-dogy. Majitel stánku, nepříjemný mladý chlap, ho několikrát vyhnal, ale Solomon se nenechal. Mezi jednou a třetí odpoledne chodili kolem kravaťáci. Ne každý mu hodil drobné rozměněné z bankovek. Někdy libra, někdy pár pencí. Dokázal z toho vyžít a to mu stačilo k relativnímu štěstí.

V podvečer se uklidil k východu z metra. Každý den na jinou stanici. Rád sledoval procházející lidi a každému, kdo do jeho klobouku vhodil i nejmenší peněžní obnos, hlasitě poděkoval s úsměvem na rtech.

Párkrát dokonce dostal pár kopanců do slabin, když procházel místy, kterými procházet neměl. Hrdinští teenageři si ho vždycky vychutnali. Urážet, kopat, a jako velký triumf velkých pánů, pomočit.

Když jednou seděl u východu z metra u stanice Tetton Park, měl radost. Žužlal kousek toastu, který si zrovna koupil. Byl čerstvý a přikusoval k němu okurku a rajčata, která ráno našel za nákupním centrem. Už si odvykl stydět se za to, že jí venku před zraky všech kolemjdoucích. Stejně byl pro všechny spěchající chodce nedůležitým objektem, který mozek ze zorného pole vymaže a nevnímá ho, tak jako to dělá s nosem uprostřed obličeje.

Zrovna když dojídal okurku a chystal se schovat stopku a později ji vyhodit, dopadl před něj nevelký balíček kvádrového tvaru. Musel vypadnout tomu chlápkovi v černém obleku a s černými zrcadlovými brýlemi, pomyslel si Solomon. Rychle sebral svých pět švestek, zvedl balíček a následoval muže, který právě zalezl za roh do podzemky. Viděl, jak muž v černém obleku, potenciální majitel ztraceného balíčku, postupně mizí z dohledu za turnikety a dál na eskalátoru směřujícím hlouběji pod zem.

Snažil se přemluvit ochranku, aby muže zavolala, že má pro něj balík, který je nejspíše jeho. Pravděpodobně mu vypadl,

když spěchal na metro. Sekuriták se ho zeptal na mužovo jméno, pak by ho mohl vyvolat rozhlasem, to byl ochotný udělat. Třeba je jeho jméno napsáno na balíku.

Solomon si až teď mohl balík pořádně prohlédnout. Byl v černé igelitové tašce, zalepený izolační páskou. Balík byl velký asi jako mobilní telefon z přelomu dvacátého a jednadvacátého století, ale vážil necelou libru. To bylo na telefon trochu moc. Na povrchu kromě lepicí pásky nebylo nic. Žádné jméno, žádná adresa. Nic. Sekuriták ho poslal pryč – pod pohružkou, že ho nechá z prostorů stanice vyvést.

Solomon nevěděl, co má dělat. Má snad balíček odevzdat na policii a snažit se vysvětlit, že ho neukradl, ale že před něj prostě spadl? Kdo by mu uvěřil? Vždyť to samo o sobě zní absurdně. Balík držel tvar, byl měkký, dal se ohnout. To je hodně zvláštní vlastnost takhle zabaleného balíku.

Už byl rozhodnutý, že se ho zbaví. Dva dny chodil napjatý jako struny na kytarě a nedokázal na balíček ve svém batohu přestat myslet. A tak se jednou zastavil nad odpadkovým košem, že balík vyhodí a nikdy už ho neuvidí. Stačilo by ho vytáhnout z batohu a jedním pohybem by se zbavil všeho trápení.

Pokušení bylo velké, ale neudělal to.

Místo toho si balík vzal stranou na lavičku v Tetton Parku, rozhlédl se a otevřel ho. Pod lepicí páskou byla černá igelitka a pod ní ještě jedna bílá, zabalená v týden starém vydání *Timesu*. Ale byla průhledná a to, co Solomon viděl, ho vyděsilo.

Bankovky. Tolik peněz. Rychle celý svazek zabalil zpátky do novin, schoval do batohu a co nejnenápadněji se snažil najít si pro prozkoumání ztraceného balíku vhodnější místo.

Panebože, pomyslel si Solomon. Tolik peněz! Ježíši Kriste!

Stáhl se do křoví v rohu parku, kam nikdo nechodil. Byl to zapomenutý kout, kde žili někteří jeho známí bezdomovci, ale věděl, že tam v tuto dobu nikdo z nich nebude.

Sedl si na provlhlou matraci, kterou si sem před pár dny dotáhl jeho nový kamarád Karl a byl na ni patřičně hrdý. Solomon ještě jednou zkontroloval okolí, jestli se někdo neblíží, a vytáhl otevřený balíček z batohu. Byl neopatrný, a tak se mu obsah igelitky vysypal po celé matraci. *Panebože*, opakoval si několikrát za sebou.

Sebral jednu bankovku. Koukal se do očí královny Alžběty s číslovkou padesát nad její zlatou hřívou. Podíval se dolů na matraci popršenou padesátilibrovkami. Solomon byl vždycky dobrý v matematice, a tak mu netrvalo dlouho, aby si uvědomil, že má před sebou nějakých osmdesát až sto tisíc liber.

Pro jistotu všechny bankovky sesbíral a naskládal peníze do deseti komínků po deseti tisících. Pro Kristovy rány.

Koukal na ten výjev před sebou. Co si o tom má myslet? To se po Harvester City pohybují lidé, kteří jen tak zbůhdarma ztratí sto tisíc? *Ty peníze musím vrátit*, rozhodl se ve vteřině Solomon. Dostal strach, roztřásl se a hlavu mu zevnitř propichovala bolest jako z tisíce ostrých hřebíků.

Co když to bylo všechno naplánované a já měl ten balíček sebrat? Proč by někdo chtěl, abych dostal sto tisíc liber v hotovosti? Musel to být nějaký dobrák. Nebo blázen.

Teprve pak si všiml, že z igelitky kouká kus papíru. Dopis. Vytáhl obálku a svazky bankovek naházel do batohu. Utrhl krátkou stranu obálky a vyndal krátký dopis a fotku mladého muže s brýlemi. *Kdo to může být?* dumal Solomon.

Dopis byl adresovaný jemu, Solomonovi. Lekl se, nechápal to. Neznámý po něm chtěl, aby se dostavil v konkrétní hodinu na konkrétní místo. Osmdesát tisíc má vzít s sebou spolu s fotkou mladého muže, která vypadla z obálky. Zbytek obnosu si může nechat. Fotku vhodí do poštovní schránky na rohu Fabinski Street a Archer Lane, peníze v malých zapečetěných balíčcích do odpadkového koše na druhé straně Harvester City

v jihovýchodním rohu Waterloo Square. O nic jiného se nemusí starat. Když nesplní úkol nebo se pokusí zmizet, AA si ho najdou.

AA? Anonymní alkoholici? To musí být nějaký vtip, nebo co. Proč by ho scházející se spolek léčených notoriků chtěl najít? Co by mu asi tak udělali, praštili ho svou střízlivostí?

Co když ho někdo opravdu sleduje, čeká, jestli peníze spolu s fotkou hodí tam, kam má, nebo jestli zmizí, a zneškodní ho na útěku, například na letišti? Nevěděl, jestli by se mu to vůbec podařilo, protože nikdy neletěl. Ale nějak by to vymyslel. Kdyby si dával pozor, určitě by ho nikdo nestačil zlikvidovat dřív, než by zmizel v letadle. Jenže co kdyby si ho našli v letadle? Nebo potom po přiletu někde na letišti, v hotelu nebo kdekoli jinde?

U poštovní schránky a odpadkového koše měl být až za tři dny. Vyžil s tím, co měl, co si uměl sehnat. Ale osud mu připravil překážku. Psychickou překážku, kterou možná překoná, ale možná taky ne.

Třeba jde opravdu jen o to, že hodí fotku do schránky a peníze do koše, a všechno bude vyřešeno. On odejde s dvaceti tisíci a už o muži z fotky nikdy neuslyší. Ale ne, nesmí přemýšlet takhle jednoduše. Musí si to promyslet. Pořádně.

A tak Solomon během tří dnů hloubal, co má dělat. Protože měl slíbených dvacet tisíc z nalezeného balíčku, zašel si koupit nové oblečení, nechal se ostříhat a oholit. Na nádraží královny Alžběty si zaplatil sprchu na pět minut, sedřel ze sebe špínu, kterou sbíral od doby, kdy se dostal na ulici, a zašel si na večeři. Gnocchi se sýrovým přelivem spolu se sklenkou Charette Chardonnay Blanc ho dostalo do správné nálady.

Zavzpomínal na časy, kdy chodil na obchodní večere a užíval si společnosti druhých. Byl to skvělý život. Skončil s hlavou v dlaních a slzami kanoucími pod rukáv košile.

„Jste v pořádku, pane?“ zeptal se hlas nad ním.

Solomon zjistil, že je to číšník, a po slovech, že *všechno je v pořádku, děkuji*, ho s nepřesvědčivým úsměvem na rtech zase opustil. Solomon dopil víno, zaplatil účet a odešel z restaurace. Co teď? *Proč po mně vůbec někdo chce*, přemýšlel Solomon v duchu, *abych hodil do schránky peníze a fotku?* Teprve až si spočítal jedna a jedna, došlo mu, o co tady jde.

Do prdele, zalekl se. *To přece není možné. Začínáš být paranoidní!* Zase se mi vrátí deprese, tak jako po rozvodu s Annie, strachoval se.

Čtyřicet hodin před dnem D vyloučil všechny možnosti, které mu zbyly – až na dvě. Ani na jednu nebyl hrdý, ale po tolika hodinách přemýšlení, co udělá, mu nezbylo nic rozumnějšího. Jedna možnost lepší než druhá.

První možnost: zabalí peníze do černého igelitu, pořádně zalepí izolační páskou, hodí je do koše na Waterloo Square, pak zajde na roh Fabinski Street a Archer Lane, mladíkovu fotku dá do poštovní schránky a jeho spolupráce na téhle divné věci skončí.

Druhá možnost: utratí peníze za nový oblek, zajde si do drahé restaurace, dobře se nají, koupí si flašku skotské, rychlé auto, opije se a bezstarostně si užije jízdu do té doby, než skončí s autem omotaným kolem stromu, sešrotovaným kolizí s jiným dopravním prostředkem nebo pořádným několikanásobným kotrmelcem ze srážu ve vysoké rychlosti. Ale to by bylo nezodpovědné. Solomon odjakživa pomáhal lidem, a kdyby naboural do jiného auta, způsobil by tím potíže jeho pasažérům.

Nelíbila se mu ani jedna možnost. Nechtěl se podílet na, zdá se, mafiánské vendetě, která si ho vybrala za prostředníka, ani si nechtěl vzít život, i když po sedmičce skotské by mu nejspíš bylo všechno jedno. Usoudil, že nemá, pro co by žil, jenže pud

sebezáchovy byl silnější než chuť ukončit život a na všechno se vykašlat.

Byly dvě hodiny před tím, než měl splnit svou misi. Seděl na lavičce na Archer Lane a koukal na padesát yardů vzdálený červený válec na rohu křižovatky. Schránka se ničím nelišila od ostatních, které stojí po celém Harvester City.

Byla mu zima a klepal se. Spíš nervozitou než vinou studeného počasí. Chtělo se mu utéct pryč. Nechat to za sebou, zapstat to.

Jenže věděl, že nemůže. Kdyby to nechal být, věřil, že by si ho našli. Anonymní alkoholici možná nebyli násilní, pod zkratkou AA se však mohla skrývat jakákoli organizace. Možná to byla jen výhrůžka, na kterou si později stejně nikdo nevzpomene, ale věřil spíš tomu, co bylo napsáno v dopisu, jenž před ním tehdy přistál v černém balíku.

Podíval se na hodinky. Bylo za pět minut tři. Skoro čas, kdy měl „předat“ fotku. Vstal, přešel ten kousek k poštovní schránce a fotku, na kterou tolikrát zíral a snažil si vzpomenout, jestli mladého muže na ní někdy potkal, hodil dovnitř. Nevzpomněl si.

Vydal se na Waterloo Square, na jižní konec města. Autobusem mu cesta trvala jen dvacet minut. Nemusel se ani rozhlížet a bylo mu jasné, který koš čeká na balíčky v jeho batohu. Rozhlédl se kolem sebe, jestli ho nesledují nějaké oči za slunečními brýlemi, a vyhodil „odpadky“ z batohu do koše.

Bez otálení se vydal zpátky do centra Harvester City. *Nic se mi nestalo, v kapse mám necelých dvacet tisíc liber a teď si můžu dělat, co chci.*

Nervozita z něj opadla. Zašel do pronajatého bytu v motelu a napil se skotské přímo z láhve. Bezvládně dopadl na postel, která toho už zažila víc, než chtěl Solomon vědět. Pohnul se jenom, když se chtěl napít z láhve. Usnul a ani se nemusel snažit.

Probudil se odpočatý. Měl dobrou náladu a k tomu hlad. Oblékl si své nejlepší šaty a vydal se do restaurace v obchodáku, za který chodil vyhrabovat kontejnery, aby se vůbec najedl. Číšníkovi nechal vysoké spropitné, protože byl spokojený se servisem, který mu pingl poskytl, a odešel.

Byl podvečer, na západě mizelo slunce za střechami domů a jeho paprsky olizovaly jen prosklené stěny věžáků vysoko nad Solomonovou hlavou. Prohlížel si tu hru světla, které se odráželo po dalších budovách.

Když se podíval před sebe, lekl se. Stál před ním muž v přiléhavém černém obleku, na nose sluneční brýle. Vypadal jako ten, kterému před Solomona upadl balíček na objednávku vraždy mladíka z fotky. Předtím mu neviděl do obličeje, ale měl z něj divný pocit. Věřil tomu, že je to on.

Takže nakonec došlo i na něj. Stal se z něj nežádoucí element. Ale co udělal špatně? Vždyť poslechl všechny příkazy, ti z AA musejí být spokojení. Udělal všechno, jak mu bylo přikázáno.

Muž se nehnul ani o píď. Solomon však cítil jeho pohled přes tónovaná skla brýlí.

Píchlo ho něco na krku. Komáři. Sakra. Konečky prstů namatal ranku od polétavého hmyzu. Nemohl nic najít, vždyť mu kůže opuchne až za pár minut. Jenže jeho prsty se mastily, jako kdyby je ponořil do husté vazelíny. Divný pocit... Podíval se na ně. Byly zalité rudou barvou.

„Panebože,“ zanaříkal Solomon.

Znovu si sáhl na krk. Snažil se ucpat ránu, kterou z jeho těla mizela krev. Mlžilo se mu vidění a malátněl. Upadl na kolena, volnou rukou se tak tak zastavil, aby nenarazil obličejem na chodník.

„Pomoc,“ zachroptěl tiše.

Takže tohle je konec mé cesty? Zatmělo se mu před očima, už neviděl skoro nic. Ucítil, jak dopadl na bok a hlavou se praštil

o beton. Viděl pouze ten obličej s brýlemi na nose a ústa zkřivená v úsměvu. Solomon slyšel jen svůj dech. Frekvence stahování plic se nebezpečně prodlužovala.

„Na shledanou,“ promluvil šepem hlas odněkud z dálky, „pane Hegginsi.“

Jak rád by mu Solomon zakroutil krkem... Místo toho cítil, že má ucho plné vlastní krve, tělo naprosto bezvládné a že přestává slyšet.

Obklopila ho temnota. Nikde nebylo nic, jen prostor tak prázdný a nekonečný, že by se v něm člověk ztratil, sotva by se otočil kolem své osy. Jenomže tady osy neexistovaly. Ani jedna ze základních tří os, ani čas, ani nic jiného fyzicky možného.

Solomonovu duši objala nicota.

I.

Objednávka

Dobře splněný úkol ve mně vždycky vyvolává zvláštní pocity uspokojení. To příjemné šimrání v zátylku, jako když vás hladí milenec po milostném aktu. Satisfakce mnou znovu prostoupila, když jsem opouštěla věžák, který patřil firmě Minnc Corporation. Těžko říct, proč ti zkorumpovaní generální ředitelé pořád vymýšlejí, jak vydělat tam, kde by neměli. Potom za to zaplatí krutou daň – ale nikdy už nedostanou možnost ji splatit. Už si nikdy nebudou moci pořídít splátkový kalendář. Někteří se dokážou poučit a našich služeb nakonec není potřeba.

Ale největší zvířata v Minnc Corp. jsou naprosto nepoučitelná. Už druhý manažer v řadě za sebou musel za svou nabubřelost a chamtivost zaplatit nejvyšší cenu. Když mám hodně, proč nemít ještě víc? Kdyby byli chytrí, zařídili by to tak, aby se na to dlouho nepřišlo, a mohli by si nějakou chvíli užívat nakradených peněz v Karibiku nebo na Seychelách. On by je nakonec stejně někdo našel, ale trvalo by jim to třeba déle než mně.

Zátylek mi pohladil neviditelný vánek. Naskočila mi husí

kůže a zachvěla jsem se. Jazzová muzika mi dělala společnost z pětačtyřicátého patra až do přízemí. V obřím, dvacet stop vysokém vestibulu už čekal stejný špekátý sekuriták, který mě u svého pultíku přejel skenerem a prohmatl už cestou nahoru.

„Všechno v pořádku, slečno Jansenová?“ zeptal se s potutelným úsměvem, na který snad po práci balí ženské v nálevně. Spíše odpuzuje, než láká.

„Jistě, Johnny.“ Při vstupní prohlídce mě poprosil, abych ho oslovovala křestním jménem, i když byl o dobrých třicet let starší. „Vyřídila jsem, co jsem potřebovala. Pan Krusberg byl velmi vstřícný.“ Věnovala jsem mu příjemný úsměv, na který by zabral i o tři úrovně přitažlivější chlap.

Johnny pookřál. Pod nechutným mastným knírem, ve kterém se ještě schovávalo pár drobků od svačiny, snědené před pár minutami, se pousmál a tlusté líce mu ještě více zčervenaly. V podvědomí jsem měla chuť se pozvracet, ale nanotrika mě uklidnila a já se tak mohla dál usmívat.

V ruce držel stejný skener, který na mě použil už při vstupu. Nechala jsem ho dokončit práci, a když byl hotový, spustil zařízení i s rukou podél boku.

„Tak se mějte, slečno Jansenová,“ rozloučil se sekuriták trochu moc nahlas, když jsem vykročila k východu z budovy.

Několik kravaťáků, pendlujících sem a tam všemi směry, se po něm otočilo. Ani mu nepřišlo trapné, že na mě huláká přes celou halu a chová se jako nadržený puberták. Jen se dál přiblíble culil, div si nepodložil bradu rukou, neopřel se o stoleček loktem a chlípně se nekochal mými křivkami.

„Ciao, Johnny,“ rozloučila jsem se a prošla točitými skleněnými dveřmi do parna ulice.

Na to, že byl květen, bylo překvapivě horko. Muži v oblecích a ženy v kostýmcích, všichni bez výjimky se potili. Jenom mně připadalo, že je zima. Ale před tím mě Lipo varoval, když se

mnou sepisoval protokol o Změně. Za tu dobu jsem si už stačila zvyknout, že je mi chladno i v létě.

O dva bloky dál jsem nastoupila do autobusu na Downtown Gate Street. Během dalších čtyřiceti minut jsem vystřídala dalších pět linek hromadné dopravy. Dávala jsem si pozor, aby mě nikdo nesledoval, ale člověk si nikdy nemůže být jistý. Nikoho jsem si nevšimla, a tak jsem na Hertil Gardens nastoupila do svého starého golfu a odjela domů. Nejspíš si už všimli, že pan Krusberg leží na podlaze své privátní toalety s proříznutým hrdlem. Jeho krásný, drahý oblek K-50 pohltil většinu krve, která zrovna nestříkala všude kolem po stěnách. Z barvy noční modři se stala pofiderní fialová. Jistě vypadal směšně.

Doprava je v Harvester City hrozná v kteroukoli dobu, snad kromě druhé a třetí ráno, kdy na ulicích potkáte jen pobudy, opilce a divné zamilované páry. Ale já jim to neberu. Musíte se nějak bavit. Klidně po svém, hlavně se nezbláznit. Dnešní svět je zvrácený a každý si musí najít něco, co ho odpoutá od černých myšlenek, které ho na každém kroku provázejí ulicemi větších měst. Pijte alkohol drahý jako vaše činže, jezte hamburgery velké jako kravská hlava a potom cvičte, až pot vyryje do vaší kůže své vlastní cestičky. A hlavně, a to je nejdůležitější, poslouvejte vládu a držte se deseti příkázání.

Ono je jednodušší dodržovat pár pravidel, které si společnost vybrala jako své priority. Kdybych za každou cenu vybočovala z řady a všichni by věděli, že mám práci, jakou mám, už bych asi nebyla mezi živými. Už bych s panem Krusbergem hrála karty na druhé straně řeky Styx a hádala se s ním o každý prohraný pětník. Marné pokusy následovat různá náboženství u mě skončily jen sklony k sebevraždě. Moc jsem to prožívala. To asi taky není dobře.

Život pro mě byl směsicí tolika zklamání, že pro mě setkání

s Lipem bylo požehnáním. Nevěděla jsem, komu poděkovat za to, že mi v mém mizerném a tak jednosměrném životě dal možnost najít nový cíl a hlavně sebe samu. Jako kdyby to v tomhle světě nešlo jinak, než že si každý sáhne na dno, a teprve odamtud se může odrazit zpátky na hladinu a nadechnout se čerstvého vzduchu.

Držím se při zemi a nikdo o mně neví. Všem v mém okolí to vyhovuje. Dokonce i mně. Všechny kamarády jsem nechala v Londýně a začala znovu v Harvester City. Je tak osvobozující začít od píky a nemuset se na nikoho ohlížet... Vědět, že to, co se mi stane špatného, je jenom moje chyba. Nemůžu svalovat vinu na někoho jiného a nikdo nemůže svalovat vinu na mě. Tak osvobozující pocit mě neprovázel od doby, kdy jsem se poprvé opila. Svět je potom tak krásný. Tak jednoduchý.

Svůj volkswagen jsem zaparkovala ve čtvrti Glassworks u velké polorozbořené fabriky. Před dvěma desetiletími ji vyklidili a v nejbližším okolí se pohybují jenom smažky a bezdomovci, kteří jsou podplatitelní. Za měsíční rentu nikomu neřeknou ani půl slova.

Sebrala jsem batoh s náhradním oblečením a kanystr s benzinem a prošla vchodem z východní strany budovy.

Velkou halu G4 v rozsáhlém komplexu bývalé sklárny Togar & Sons už nikdo neobýval. Zařídila jsem si to s bývalými obyvateli. Peníze dokážou hodně. Měla jsem tady svůj klid. Přivítalo mě čtyři sta zaprášených a osamělých čtverečních yardů. Co si neodvezli předchozí majitelé, to někdo ukradl. Jen skoro uprostřed stropu na pojezdu, vedoucím od jižní zdi k severní, zůstal zavěšený obrovský hák. Div, že o takovou hromadu kovu nemá nikdo zájem.

Zašla jsem si do zrezivělé visuté kanceláře deset stop nad zemí, kterou jsem používala jako svoji převlékárnu. Nebudu se přece po městě proménádovat v šatech, ve kterých jsem

upoutala pozornost tlustého sekuritáka Johnnyho a na kterých jsou stopy krve pana Krusberga.

Převlékla jsem se do čistě bílého tílka a šedé mikiny s kapucí, černých džín a barevných kecek. Kabelku jsem vyměnila za batoh, který jsem si přinesla z auta. Všechno oblečení, v němž jsem přijela, společně s kabelkou, parukou a nanofonovým obličejem slečny Jansenové jsem hodila na jednu hromadu a polila přesně dvěma litry benzínu. Stačila jedna dobře mířená sirka a uprostřed prorezivělé haly, kde nežije ani duše, propukl malý řízený požár. Já a on jsme tady byly jediné pohyblivé věci, i když já se vlastně moc nehýbala. Stála jsem deset stop od plamenů, které šlehaly a sálaly do všech stran, a vyčkávala. Konečně mi bylo teplo – i přesto, že v hale muselo být v parném dni víc než třicet stupňů.

Přesně osmnáct minut jsem mlčky čekala, až se poslední kousky textilu rozloží na popel a díky horkému vzduchu z ohně se rozptýlí po celé opuštěné plechové stavbě.

Když mi na očním implantátu naskočila zpráva o novém cíli, zpočátku jsem se ani moc nezajímala, o koho jde. Byl to prostě další úkol, který potřebuje dovést do finálního stadia. Splnit precizně a bez povšimnutí, stejně jako sto třicet osm předchozích.

Muž, dvacet devět let. Výška šest stop, váha sto osmdesát tři libry. Krátké hnědé vlasy, na nose posazené elegantní brýle s úzkými obroučkami, ale bez dioptrií – že by jen módní doplněk? Na tvářích a krku strniště.

Teprve až jméno mi otevřelo vzpomínky na jedno léto před deseti lety, kdy jsme se viděli na párty. Vybavil se mi pohled jeho upřímných, ostýchavých očí. Jeho letmé doteky, které hraničily s bázní a váhavostí. Srpnový večer, kdy jsme skončili v jedné posteli i s naší společnou kamarádkou. Všichni jsme usnuli, aniž by se něco stalo. Kdybych toho tehdy nevypila

tolik, uvažovala bych o jiném vývoji situace, než jak to nakonec dopadlo.

Nebyl sám, kdo měl tu noc zájem. On, tehdy stranící se jakéhokoli kontaktu – tedy kromě očního – a jeho konkurent, vysoký sportovec, blondák s diamanty v uších, ale i přes skvělý vzhled, kterým oplýval, to byl idiot. Nebylo o co stát, ale chtěl si hrát a já mu to v rámci možností dovolila. Nechala jsem ho nosit mi pití, splnit mi každé přání, které mi viděl na očích... ovšem choval se jako hulvát. V hlavě toho mnoho neměl a skoro se s ním nedalo bavit o ničem jiném než o něm samém a – jak jinak – o fotbale. Chvástal se, čeho všeho dosáhl jak v osobním, tak ve sportovním životě. Nic pro mě. Byl naprosto nezajímavý.

Proto jsem nechala ve hře i svůj nový cíl. Byl zajímavý, šetřil slovy a dozvěděl se víc o mně než já o něm. Bylo na něm vidět, že má zájem, ale neví, jak na to. Nechtěla jsem mu pomáhat, protože co kdyby se pan Sportovec uráčil přijít k rozumu a zachránit celou večerní akci, do které vkládal všechny své síly? No, nejspíš ne všechny, ale tehdy jsem ještě byla naivní optimistka. Jenomže k rozumu nepřišel a v řádně podnapilém stavu to pak zalomil pod křovím v rohu zahrady, kde jsme ho druhý den ráno našli s krásným koláčkem zvratků pod bradou.

Soustředila jsem se na svou novou oběť, jejíž obličej jsem teď měla na implantátu, a přemýšlela jsem, jestli se v Systému náhodou nestala chyba. Jenže to byla blbost. Systém nikdy chyby nedělal a nikdo o něm nepochyboval. Fungoval stoprocentně několik let a udržoval rovnováhu tam, kde bylo zapotřebí. Všichni jsme věděli, že jde jen o báhorku. Je přece nesmysl, aby přirozený chod společnosti a blaho lidstva řídil jediný procesor jediného počítače. Tomu by opravdu nikdo, kdo má zdravý selský rozum, nevěřil. Ani já tomu nevěřím. Všichni v AA

víme – i když o tom nikdo nemluví –, že si cíle někdo vybírá a za jejich smrt platí nemalý finanční obnos. Systém.

Za svou mlčenlivost a dobře odvedenou práci dostáváme hříšné peníze. Proč by pak někdo pochyboval o tom, jaký úkol dostane? Je to přece práce.

Jenže já jsem pochybovat začala. Co ten kluk mohl provést, že si někdo najal AA, aby ho zneškodnili? Ve své minulosti měl pár šrámů, ale žádný nebyl takový, aby někoho přesvědčil o tom, že je tu ten klučina navíc. Na intrasféře se samozřejmě nedá dohledat úplně všechno, rozhodně je však schopnější než pánové ze Scotland Yardu. Možná by nám dokázal konkurovat Sherlock Holmes, ale ten by spíš dal na intuici než na algoritmus Glasses. Kam se na nás hrabou, chudáčci.

Můj cíl musel provést něco opravdu hrozného, o čem se nemůžu dozvědět nic, ani v intrasféře, a to je docela dost divné. Cestičky k motivu se pokaždé daly najít. Já jsem si vždycky dala práci, abych o nich věděla co nejvíc špatného. Pak jsem si to nebrala tak osobně, jako kdybych o nich nevěděla nic. Pokaždé jsem byla přesvědčená – a vlastně jsem to měla i podložené –, že si svou smrt způsobili sami, jen jim k ní někdo pomohl dřív.

Ale proč *on*?

II.

Klub

„Chápeš, co se ti tady snažím říct?“ řve mi kumpán do ucha, abych mu rozuměl.

Moc dobře chápu, co tím chce říct, ale připadá mi to jako blbost. Nic takového nepůjde ještě několik let, ne-li desetiletí. Určitě si to sám moc dobře uvědomuje, a jestli to opravdu půjde, lidstvo se tím do základů zničí.

„Jo,“ odpovídám mu. „Ale dovedeš si představit, co by to přineslo?“

„No, ty vole,“ zvolá šťastně. „To bys pomalu nemusel ani opustit barák a měl bys on-line přístup úplně ke všemu!“

Teoreticky by to tak mělo fungovat, ale kdoví, jestli to nebyl jenom hoax. Těch je teď hromada. Ze všech stran se na nás valí tolik falšovaných informací, že bych se ani nedivil, kdyby tohle byla jen jedna z mnoha.

„On to zkoušel na člověku?“ ptám se pochybovačně.

„Prej jo. Ale ještě to nefunguje tak, jak by mělo. Má to nějaký chyby.“

Tak o tomhle nepochybuju.